

ОБГОВОРЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ “ПРО АДВОКАТУРУ ТА АДВОКАТСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ”

У статті здійснено спробу проведення комплексного порівняльно-правового аналізу чинного Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” від 07.05.2012 р. з урахуванням пропозицій, запропонованих Міністром юстиції України у 2014 р. до зазначеного закону. Наголошено на потребі внесення змін та доповнень до чинного Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” для вдосконалення та функціонування адвокатури в Україні.

Ключові слова: адвокатура, адвокатська діяльність, правова допомога, клієнт, стаж, кваліфікаційний іспит, єдиний реєстр адвокатів.

I. Вступ

Відповідно до Конституції України [1], наша держава є суверенною, демократичною та правовою державою (ст. 1) та кожен має право на правову допомогу (ст. 59). Держава гарантує надання клієнтам високоякісної професійної правової допомоги. Із цією метою й було створено інститут адвокатури, який повинен забезпечити реальність та доступність правосуддя. Одним із кроків забезпечення можливості надання високоякісної професійної правової допомоги є діяльність незалежної професійної адвокатури щодо здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги клієнту. Із цією метою й було прийнято Закон України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” від 05.07.2012 р. (далі по тексту – Закон) [2]. Його очікували багато років, покладаючи багато сподівань.

Беззаперечним залишається факт необхідності та доцільності існування вказаного Закону, але його прийняття викликало неоднозначні відгуки як серед науковців, так і серед практикуючих адвокатів. Цими факторами зумовлено обговорення та внесення змін до Закону.

Проблеми діяльності адвокатури завжди були актуальними, їх досліджували сучасні науковці. Серед учених, які розглядали різні аспекти цієї проблеми, доцільно виокремити праці І. П. Андреева, Р. В. Бондарєва, Т. В. Варфоломеєвої, В. І. Висоцького, В. В. Заборовського, О. В. Заруцького, О. С. Капусти, Т. С. Коваленко, М. С. Косенко, Т. А. Лобунської, С. М. Мостовенко, С. Ф. Сафулька, О. Д. Святоцького, Л. В. Тація, Д. П. Фіолєвського, П. В. Хотенець, А. М. Чебаненко, однак незважаючи на достатню кількість наукових праць, можемо зазначити, що на сьогодні питання діяльності адвокатури є актуальними й потребують наукового дослідження.

II. Постановка завдання

Метою статті є проведення теоретичного аналізу окремих положень Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” від 07.05.2012 р., розроблення та запровадження пропозицій щодо вдосконалення вищезазначеного Закону.

III. Результати

На сьогодні чинним є Закон України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” від 05.07.2012 р. [1]. Міністром юстиції України на зустрічі з представниками адвокатської спільноти 06.03.2014 р. було ініційоване створення робочої групи з підготовки проекту Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про адвокатуру і адвокатську діяльність” з числа адвокатів (далі по тексту – законопроект) [2].

Міністром юстиції 22.04.2014 р. направлено законопроект, розроблений згаданою робочою групою, для обговорення та внесення певних пропозицій, доповнень і зауважень органами адвокатського самоврядування Національній асоціації адвокатів України [3].

Радою адвокатів України 24–25.04.2014 р. було проведено розгляд законопроекту. Обговорення проходило разом з альтернативним законопроектом і об’єднало найкращі положення обох документів у єдиний законопроект. Цей проект закону схвалено позачерговим з’їздом адвокатів України, який відбувся 26–27.04.2014 р. у м. Одеса. Голова Національної асоціації адвокатів України направив його до Міністра юстиції України для внесення законопроекту до Кабінету Міністрів України та Верховної Ради України [3].

Завдяки ініційованим змінам до розглянутого нами закону здійснено спробу врегулювати питання щодо надання якісних та професійних адвокатських послуг. У межах цієї статті неможливо проаналізувати всі зміни, які пропонуються в Законі, тому ми

спробуємо здійснити аналіз окремих його положень, таких як:

1) надання нового визначення поняттям “адвокатура”, “адвокат”, “адвокат іноземної держави”;

2) посилення вимог та обмежень до особи, яка бажає стати адвокатом;

3) визначення процедури складення кваліфікаційного іспиту та стажування;

4) запровадження символіки адвокатури України;

5) розширення та посилення професійних прав адвоката й гарантій адвокатської діяльності;

6) врегулювання питання адвокатських запитів;

7) визначення можливості зупинення права на зайняття адвокатською діяльністю.

Таким чином, визначивши напрям наукового дослідження, спробуємо надалі провести аналіз окремих положень Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” і запропонувати на підставі цього позиції щодо його вдосконалення.

По-перше, нагальною є потреба надання нових визначень поняттям “адвокатура” та “адвокат”. Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 1 чинного Закону, адвокат – це фізична особа, яка здійснює адвокатську діяльність на підставах та в порядку, що передбачені Законом України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” [2]. Відповідно до законопроекту, адвокат – це фізична особа, яка має свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю, та відомості про яку внесено до Єдиного реєстру адвокатів України [4]¹. Більш широко поняття “адвокат” надано в законопроекті, проте в чинному Кримінальному процесуальному кодексі України вже було поняття захисника, яке пов’язане із внесенням відомостей до Єдиного реєстру адвокатів України. Відповідно до ч. 2 ст. 45 Кримінального процесуального кодексу України, “захисником не може бути адвокат, відомості про якого не внесено до Єдиного реєстру адвокатів України або стосовно якого у Єдиному реєстрі адвокатів України містяться відомості про зупинення або припинення права на зайняття адвокатською діяльністю” [5, ст. 45]. Вищенаведена інформація дає змогу зазначити, що хоча законопроект і містить більш широке поняття “адвоката”, проте в межах кримінального процесуального законодавства вже було наведено поняття “захисник”, яке є суміжним із поняттям “адвокат”. На нашу думку, визначення поняття “адвокат” у Законі та

“захисник” в Кримінальному процесуальному кодексі України є тотожними та не повинні суперечити одне одному. У зв’язку з чим ми підтримуємо визначення поняття, надане в законопроекті, та вважаємо, що адвокат – це фізична особа, якій притаманні певні специфічні функції, коло яких визначено законодавством, яка має свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю, відомості про яку внесено до Єдиного реєстру адвокатів України.

Запропоноване визначення дає нам можливість зрозуміти, що особа, яка здійснює адвокатську діяльність, має специфічні функції, свідоцтво на право зайняття такою діяльністю та відомості про яку перебувають на офіційному сайті Єдиного державного реєстру адвокатів України. Оскільки реєстр перебуває в мережі у вільному доступі, кожна особа, яка потребує правової допомоги, може перевірити повноваження адвоката і в подальшому уникнути шахрайства, яке в наш час не рідкість.

По-друге, відповідно до п. 1 ст. 6 чинного Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність”, адвокатом може бути фізична особа, яка має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи в галузі права не менше двох років, склала кваліфікаційний іспит, пройшла стажування (крім випадків, встановлених цим Законом), склала присягу адвоката України та отримала свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю [2]. Що стосується стажу роботи, то він набувається після здобуття вищої юридичної освіти з присвоєнням кваліфікації спеціаліста або магістра права. Здобуття цієї освіти підтверджується відповідним дипломом. Зазначимо, що в законопроекті запропоновано змінити термін стажу з двох до трьох років, що повинно позитивно вплинути на особу, яка бажає стати справжнім адвокатом. Ми підтримуємо пропозиції, закріплені в законопроекті щодо трьох років стажу роботи для отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю. Вважаємо, саме три роки потрібно для того, щоб у майбутнього адвоката сформувались певні сталі знання, вміння та навички, принципи, які в подальшому допоможуть більш кваліфіковано здійснювати свою професійну діяльність.

Проте, на наш погляд, необхідно приєднати до терміну стажу кількість проведених справ з різних галузей права. На підтвердження участі у справах з різних галузей права особа, яка бажає здобути статус адвоката, повинна буде представити до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури судові рішення, де будуть вказані персональні дані безпосередньої участі такого юриста. На нашу думку, таких рішень повинно бути не менше ніж три з кожної галузі права.

¹ Порівняльна таблиця до проекту Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність”, запропонованого Міністерством юстиції України 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uba.ua/documents/doc/20140606_table_minjust.pdf.

Отже, про тривалість роботи майбутнього адвоката свідчать два чинники: по-перше, чим триваліший юридичний стаж, тим більший обсяг накопиченого досвіду; по-друге, тривалий стаж у галузі права свідчить про відсутність у кар'єрі майбутнього адвоката грубих професійних помилок, які призвели б його до позбавлення статусу юриста.

Відповідно до п. 2 ч. 3 ст. 6 Закону стаж роботи в галузі права – стаж роботи особи за спеціальністю після здобуття нею повної вищої юридичної освіти. Таким чином, законодавець не надає чіткого визначення переліку категорій працівників та спеціалізацій для набуття права на зайняття адвокатською діяльністю й отримання статусу адвоката.

У законопроекті вказано, що до стажу роботи в галузі права для набуття права на зайняття адвокатською діяльністю та отримання статусу адвоката, зараховується:

а) робота судді, прокурора, слідчого, нотаріуса;

б) робота помічника судді, помічника адвоката;

в) робота на посадах юриста, юрисконсульта, головного юрисконсульта, керівника юридичної служби та інших посадах в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, підприємствах, установах та організаціях незалежно від форми власності, якщо зайняття такої посади вимагає наявності повної вищої юридичної освіти;

г) робота педагогічних або науково-педагогічних працівників, які здійснюють педагогічну та/або наукову діяльність у середніх професійно-технічних, вищих навчальних закладах або навчальних закладах післядипломної освіти, якщо такі посади вимагають наявності повної вищої юридичної освіти;

д) робота працівників науково-дослідних установ, якщо такі посади вимагають наявності повної вищої юридичної освіти;

е) робота на інших посадах, які відповідно до закону вимагають наявності повної вищої юридичної освіти;

є) діяльність фізичної особи – підприємця з надання юридичних послуг [4].

Цей вичерпний перелік є дуже зручним для осіб, які тільки обирають свій напрям діяльності, вони вже будуть проінформовані з достовірного джерела.

Ми підтримуємо вичерпний перелік стажу роботи в галузі права, який надано в законопроекті, особливо роботу педагогічними або науково-педагогічними працівниками.

На думку О. А. Поліводського [6], фахівець високого рівня (з науковими ступенями або без них) повинен однаково вільно володіти теоретичними підходами та практичними питаннями застосування законодавства,

хоча б у тій сфері права, на якій він спеціалізується.

Наукові навички можуть бути використані в практичній роботі, це навички підготовки письмових документів. Той, хто написав ряд статей та наукову роботу суттєвого обсягу, практично завжди вільно й чітко висловлює свої думки письмово. Послідовність, системність, структурованість викладення матеріалів завжди відрізняє тих, хто самостійно займався науковою роботою. Погодьтеся, при складанні позовних заяв або формуванні письмової правової позиції, письмових заперечень чи інших документів ці навички стають у пригоді. Така діяльність, як кажуть, "відточує перо".

Проте головне, що дає наукова робота, це переконання в тому, що до будь-чого можна ставитися критично, навіть до тих концепцій, які колись здавалися беззаперечними, до авторитетів, у яких раніше вважав неприпустимим сумніватися. Такий підхід корисний у спорах із колегами або в суді, використовується адвокатами в їхній практичній роботі і часто є ефективним, якщо не переходити певну межу.

Відповідно до законопроекту будуть введені певні обмеження для осіб, які бажають стати адвокатами, а саме:

1) має непогашену чи не зняту в установленому законом порядку судимість за вчинення умисного злочину. Відповідно до ч. 1 ст. 88 Кримінального кодексу України, громадянин вважається таким, що має судимість, з дня набуття законної сили обвинувального вироку і до погашення чи зняття судимості [5, ст. 88];

2) протягом останніх п'яти років притягалася до адміністративної відповідальності за вчинення корупційного правопорушення. Корупційним правопорушенням є умисне діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність. Відповідна новела має на меті обмежити осіб у праві займатися адвокатською діяльністю, які зловживали своїм службовим становищем. Ми вважаємо, що застосування корупційних діянь у професійній діяльності адвоката є неприпустимим;

3) має захворювання, що перешкоджають здійсненню адвокатської діяльності, перелік яких встановлюється спільним рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, та Ради адвокатів України. Відповідно до ч. 1 ст. 9 Закону України "Основи законодавства України про охорону здоров'я" від 19.11.1992 р. [8], на підставах і в порядку, передбачених законами України, громадяни можуть бути визнані тимчасово або постійно не придат-

ними за станом здоров'я до професійної або іншої діяльності, пов'язаної з підвищеною небезпекою для оточуючих, а також з виконанням певних державних функцій. Обмеження щодо здійснення адвокатської діяльності є досить логічним, оскільки захворювання можуть негативно вплинути на доброякісну роботу адвоката;

4) позбавлена права на заняття адвокатською діяльністю протягом трьох років з дня прийняття рішення про припинення права на зайняття адвокатською діяльністю. Ця пропозиція є більш суворішою, на відміну від чинної норми, де позбавлення адвокатської діяльності триває два роки. Ми вважаємо, що за будь-який власний проступок особа, а тим паче адвокат, повинна нести відповідальність, встановлену законом. Взагалі-то, адвокат априорі не повинен порушувати будь-яке законодавство, його місія – це захист, представництво інтересів осіб, права яких були порушені. Тобто професійна діяльність адвоката постійна повинна бути в межах правового поля.

По-третє, особа, яка виявила бажання займатися адвокатською діяльністю, зобов'язана скласти кваліфікаційний іспит. Програма до кваліфікаційного іспиту затверджується Радою адвокатів України. Для сутнісного ознайомлення з кваліфікаційним іспитом для майбутніх адвокатів існує Порядок допуску до складення кваліфікаційного іспиту, порядок складення кваліфікаційного іспиту та методика оцінювання результатів складення кваліфікаційного іспиту для набуття права на заняття адвокатською діяльністю в Україні, затверджений Радою адвокатів України від 01.06.2013 р. № 154 [8].

У законопроекті, на відміну від чинного Закону, зазначено кількість етапів складання кваліфікаційного іспиту, уточнено завдання на кожному етапі, більш детально описано сам процес іспиту, що є позитивним для осіб, які мають намір набути статус адвоката. Завдяки такому уточненню зникає потреба пошуку в правових актах або в просторах Інтернету цієї інформації.

По-четверте, З'їзд адвокатів України затверджує символіку адвокатури України, тим самим надаючи можливість адвокатам виступати в судді в мантиї та з нагрудним знаком. Завдяки символіці адвокати будуть сприйматися більш глобальним інститутом. Прийняття відповідної норми сприятиме моральній захищеності адвоката. Носіння мантиї буде дисциплінувати адвоката й підвищить престиж представників захисту. До того ж адвокат повинен відрізнитися від інших учасників судового процесу. Ми підтримуємо думку народного депутата Г. Г. Москаля, який вважає, що зовнішній вигляд деяких адвокатів при здійсненні ними своєї адвокатської діяльності викликає

серйозні зауваження. У судах України, на жаль, можна спостерігати адвокатів у потертих джинсах, розтягнутому светрі, шортах або у міні-спідницях, у туфлях на занадто високих підборах, з яскравим макіяжем тощо [10]. Проте спеціалізованих кімнат, які б надали можливість одягатися у спеціальне вбрання, у судах немає. Це частково унеможлиблює впровадження розглянутого нововведення у практичну діяльність.

По-п'яте, відповідно до ч. 1 ст. 20 Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність", адвокат може здійснювати інші види адвокатської діяльності, які не заборонені законом [2]. Права адвоката стають більш широкими. Він має право на отримання конфіденційної інформації, у разі наявності відповідного допуску до державної таємниці, застосовувати технічні засоби, залучати експертів тощо. Завдяки цим правам адвокати зможуть більш якісно здійснювати свою діяльність під час виконання функції захисту.

Гарантії адвоката охороняються Конституцією України та Законом України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність". У законопроекті законодавець пропонує нові додаткові гарантії для більшого забезпечення осіб, які здійснюють адвокатську діяльність:

- адвокат має право на придбання засобів активної оборони в Україні (пістолетів і револьверів, призначених для відстрілу набоїв з гумовими кулями). Така гарантія слугує захистом життя і здоров'я адвоката в небезпечній ситуації для нього;
- забороняється втручання у приватне спілкування адвоката з клієнтом. Між клієнтом та захисником існує певний зв'язок, як юридичний, так і психологічний, тому порушення його може викликати непередбачувані наслідки;
- затримання адвоката або будь-яке обмеження його свободи пересування здійснюється виключно на підставі судового рішення. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом [1]. Затримання адвоката без підстав, які нічим не підкріплюються, можуть негативно вплинути на його адвокатську діяльність.

Порушення професійних прав адвоката та гарантій адвокатської діяльності тягнуть за собою відповідальність, передбачену законом.

По-шосте, відповідно до ч. 1 ст. 24 чинного Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність", адвокатський запит – письмове звернення адвоката до органу державної влади, органу місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ і організацій незалеж-

но від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань про надання інформації, копій документів, необхідних адвокату для надання правової допомоги клієнту [2]. У законопроекті подано нове визначення адвокатського запиту, відповідно до якого це письмове звернення адвоката до органу державної влади, органу місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань, а також до фізичних осіб – підприємців щодо питань, пов'язаних із здійсненням підприємницької діяльності, про надання інформації, копій документів, необхідних адвокату для надання правової допомоги клієнту [4].

У законопроекті найголовнішим є те, що якщо орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їх посадові та службові особи, керівники підприємств, установ, організацій, громадських об'єднань, яким направлено адвокатський запит, вбачають у змісті затребуваних адвокатом інформації чи документів інформацію з обмеженим доступом, то вони повинні надати адвокатові виписку з таких документів із зазначенням місць, де вилучено інформацію з обмеженим доступом. Ми вважаємо, що адвокат під час адвокатського запиту повинен керуватися не тільки нормами Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність", Кримінальним кодексом України, а й Законами України "Про інформацію" [11] та "Про доступ до публічної інформації" [12]. У законодавстві України існує багато недоліків щодо отримання публічної та конфіденційної інформації адвокатом, тому було б доцільно запровадити вичерпний перелік інформації, на яку адвокат мав би право робити адвокатські запити. Позитивним є те, що адвокат може оскаржити відмову в наданні повних копій документів у судді. Також не менш важливим є строк розгляду адвокатського запиту, який змінився з двадцяти днів на десять, що дає можливість адвокату зберегти свій час і більш оперативно здійснювати свою професійну діяльність.

По-сьоме, відповідно до ч. 2 ст. 31 чинного Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" накладення на адвоката дисциплінарного стягнення у вигляді зупинення права на заняття адвокатською діяльністю може застосовуватися виключно в разі систематичного або грубого одноразового порушення правил адвокатської етики [13]. У запропонованих змінах до ч. 2 ст. 31 Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" накладення на адвоката дисциплінарного стягнення у вигляді зупинення права на заняття адвокатською діяльністю може застосовуватися у разі одноразового грубого порушення правил ад-

вокатської етики. Вважається, що адвокатська етика є найголовнішими правилами поведінки адвоката, і для кожного вона повинна бути на першому місці. Основними принципами адвокатської етики є: незалежність, дотримання законності, конфіденційність, добросовісність, чесність і порядність. Зміст кожного із цих принципів для адвоката відображено в Правилах адвокатської етики від 17.11.2012 р. [13].

IV. Висновки

Отже, враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що внесення змін до Закону "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" є доречним. Слід зауважити, що внесені пропозиції послугують поліпшенню українського законодавства у сфері надання професійної правової допомоги адвокатами в Україні.

Список використаної літератури

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>.
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. № 5076-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.
3. Пояснювальна записка до проекту Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" від 03.06.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://advokati.km.ua/news/105/>.
4. Порівняльна таблиця до проекту Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність", запропонованого Міністерством юстиції України 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uba.ua/documents/doc/20140606_table_minjust.pdf.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / за заг. ред. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – Київ: Юстініан, 2012.
6. Поліводський О. А. Про цінність наукових знань, наукового ступеня у юридичній діяльності, зокрема юридичному бізнесі [Електронний ресурс] / О. А. Поліводський // Юридична газета. – 2008. – № 42 (175). – Режим доступу: <http://bihun.in.ua/jushits/jurhit/article/276/>.
7. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
8. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 р. № 2801-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>.

9. Порядок допуску до складення кваліфікаційного іспиту, порядок складення кваліфікаційного іспиту та методика оцінювання результатів складення кваліфікаційного іспиту для набуття права на заняття адвокатською діяльністю в Україні” затверджений Радою адвокатів України № 154 від 01.06.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unba.org.ua/qualification-examination>.
10. Москаль Г. Г. Пояснювальна записка до проекту Закону України “Про внесення змін до Закону України “Про адвокатуру та адвокатську діяльність” щодо адвокатської мантиї” [Електронний ресурс] / Г. Г. Москаль. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JG0U2001.html.
11. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
12. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
13. Правила адвокатської етики, затвержені Установчим З’їздом адвокатів України від 17.11.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vkdka.org/pravil-advokatskoji-etiki>.

Стаття надійшла до редакції 29.01.2015.

Скрябин А. Н. Обсуждение изменений в закон Украины “О адвокатуре и адвокатской деятельности”

В статье предпринята попытка проведения комплексного сравнительно-правового анализа действующего Закона Украины “Об адвокатуре и адвокатской деятельности” от 07.05.2012 г. с учетом предложений, которые предложены Министром юстиции Украины в 2014 г. к указанному закону. Отмечается необходимость внесения изменений и дополнений в действующий Закон Украины “Об адвокатуре и адвокатской деятельности” для совершенствования и функционирования адвокатуры в Украине.

Ключевые слова: адвокатура, адвокатская деятельность, правовая помощь, клиент, стаж, квалификационный экзамен, Единый реестр адвокатов.

Scriabin A. Discussion of Changes to the Law Of Ukraine “On Advocacy and Advocacy”

The problems of activity of advocacy always were actual and probed modern research workers. For today operating is Law of Ukraine “On advocacy and advocate activity” from 05.07.2012 year. on March, 6, 2014 by Minister of justice of Ukraine on meeting with the representatives of advocate association, there was initiator creation of workinggroup from preparation of project of Law of Ukraine “About making alteration in Law of Ukraine “On advocacy and advocate activity” from a number advocates.

On April, 22, 2014 by Minister of justice a bill which is developed the mentioned workinggroup was directed. For a discussion and making certain suggestions, additions and remarks, he is given the organs of advocate self-government was the National association of bars of Ukraine.

In the scientific article the attempt of leadthrough complex is carried out comparatively legal to the analysis of Law in force of Ukraine “About advocacy and advocate activity” from 07.05.2012 year taking into account suggestions which are offered Minister of justice of Ukraine in 2014 years to him. It is marked on the necessity of making alteration and adding to Law in force of Ukraine “About advocacy and advocate activity”, for an improvement and functioning of advocacy in Ukraine.

Within the framework of floor to analyse all changes in Law of Ukraine “On advocacy and advocate activity” is not possible, that is why we made attempt conduct the analysis of the most necessary and substantial changes to which, to our opinion, it is possible to take: grant of new decision of concepts “advocacy”, “advocate”, “advocate of the foreign state”; strengthening of requirements and limitations to the person which wishes to become an advocate; decision of procedure of skladennya of qualifying examination and internship; introduction of symbolism of advocacy of Ukraine; expansion and strengthening of professional rights for an advocate and guarantees of advocate activity; settlement of question of advocate queries; a decision of possibility of stop of right is on occupying advocate activity.

Key words: advocacy, advocate activity, legal aid, client, experience, qualifying examination, unique register of advocates.